Autor Guste Santini
Subota, 28 Kolovoz 2004 20:31

Ležerno nam je priopćeno da se strani partner, zbog nerazumijevanja hrvatskih vlasti, povlaći iz Željezare Sisak.

I ova kao i mnoge druge poruke izazvala je tek marginalni interes javnosti.
Slučaj Belja, Vrbovca... pokazuju svu tragediju najprije nacionalizacije, a potom rasprodaje nacionalnog bogatstva.

Ljudi su postali do te mjere nezainteresirani jer se to ne događa njima i već će se na neki način taj i njemu slični problemi riješiti. Depresija je opće stanje a kriza nastaje kada depresiju doživimo osobno.

A stvar sa Željezarom, Beljem itd. zapravo je dramatična. Ulazimo u vruću jesen jer se stvari na gospodarskom planu ne odvijaju ni približno kako bi postojeća vlast željela. Dogdađaju se nemile stvari i malo je nade da će se zaustaviti pad životnog standarda građana. Dovoljno je podsjetiti da cijene polako ali neumitno dobijaju na ubrzanju koje neće nikakva stabilizacijska makroekonomska politika usporiti, a kamoli zaustaviti.

Naprosto u uvijetima kada je zaduživanje prema inozemstvu doseglo zabrinjavajuće iznose cjelokupni problemi koncentriraju se na domaćem planu. Svi su (država, gospodarstvo, stanovništvo) prezaduženi, te ionako mali dohodak postaje još manji što ubrzano povećava socijalne tenzije. Postaje ozbiljno pitanje na koje nije moguće dati suvisli odgovor kako zaustaviti nepovoljna kretanja i sačuvati socijalni mir. To najbolje osiječaju radnici Željezare, Belja....

A na kraju što poručiti vlasti, građanima, gospodarstvu? Očito smo godinama živjeli iznad svojih mogućnosti. Očito smo godinama trošili više nego što smo zaradili i, shodno tome, žanjemo ono što smo posijali. Ni rasprodaja nacionalnog bogatstva nije bila dostatna da pokrije često nepotrebnu potrošnju. Sada kada je zbilja srušila bajku ponestajat će nam sredstava i za najnužnije potrebe. Nerealno je očekivati da će netko drugi platiti cijenu naših grijeha.